

Givhult

Sägenskylt uppsatt på platsen.

Trollpackan

En gumma i Krogsred, Stina Berg, har berättat om att när hon var 16 år gammal (omkring år 1839) skulle hon i sällskap med annan ungdom gå till en påskeld sent en påskafton. Hon hörde då i trakten det ofta hörda ropet: "Så långt detta rop höres är smöret och osten min". Gamla Stina i Givhult - namne till berätterskan - var nämligen mycket begiven på trolldom och det sades också, att hon alltid hade gott om smör och ost, så länge hon levde.

Var än dessa trollpackor kunde uträtta, så är dock säkert att folket trodde på dem och att de själva trodde på sina signerier.

Uppgiftslämnare: Stina Berg, upptecknare: J. A. Bresell, Gällared

Var därför av grannarne gynnade den som med denna rop.
Levande historia berättas från Krogsred av den gumman
Stina Berg.
Da hon var 16 år gammal (omkr. år 1839) skulle hon i sällskap
med annan ungdom gå till en påskeld, sent en påskafton.
Hon hörde då en gammal hand gumma i trakten det ofta
hörde ropet: "Så långt detta rop höres är smöret och osten min."
Gamla Stina i Givhult - namne till berätterskan - var nämligen mycket begiven
på trolldom och det sades också, att hon alltid hade gott om smör och ost så länge hon
levde. (Var än dessa trollpackor kunde uträtta, så är dock säkert att folket trodde på dem och att de själva
trodde på sina signerier.)

Anteckningar gjorda av J. A. Bresell, ur Gällareds hembygdsförenings arkiv. Foto: Sara Ljungström.

Den driftiga

En gång i tiden skulle det beslutas var i socknen kyrkan skulle ligga. Det lutade åt att kyrkan skulle placeras mitt i byn vid sjön. En driftig kvinna i Tångabo ville att kyrkan skulle byggas närmare henne. Hon föreslog att man skulle spänna för en oxe, som skulle dra en stor sten från den tänkta platsen i byn i riktning mot Fegen. Där oxen stupade, där skulle kyrkan uppföras. Oxen spändes för och strax före Stixereds första vägskäl stupade oxen på vänster sida. Där ska kyrkan byggas, sa den driftiga och där blev hon också stoppad i backen efter sin död.

Det byggdes ingen kyrka där oxen stupade och det sägs att den driftiga går igen. En gång i ungdomen när jag cyklade den vägen, kom det någon vid Givhults vägskäl. Det var inte roligt! Jag var övertygad om att det var den driftiga jag såg, men det visade sig vara farsgubben.

Uppgiftslämnare: Per Gunnar Andersson, uppvuxen i Nygård, som hörde berättelsen av sin farfar Adolf Andersson, född 1875. Upptecknare: Sara Ljungström.

Vattenväsen

Nära vid Givhult ligger en liten sjö, som kallas Givhulta damm (jivelta dam). Där är förtrollat vatten i den sjön. Skulle man fiska där, så måste man smyga sig dit, så ingen människa fick reda på, vad man gick efter, eller vart man gick. Sent på kvällen fick man sätta ut näten eller stångtygen. Och tidigt på ottan, innan de andra voro vakna, skulle man dit och vittja. Då kunde det lyckas väldigt bra, och en fick massor med fisk. Men annars fanns där aldrig en fena.

*Berättat av Alfred Larsson, Vessigebro, född 1861 i Krogsred
Upptecknat av Joh Kalén år 1928*